

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) A. G. Service s. r. o.**, se sídlem Chotěšov 167, Vrbičany, zastoupen JUDr. Romanem Andělem, advokátem se sídlem Washingtonova 25, Praha 1, **b) Ing. L. V.**, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. K., CSc.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce A. G. Service s. r. o. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 232/2007 – 60,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 232/2007 – 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 232/2007 - 60, odmítl žalobu společnosti A. G. Service a Ing. L. V., kterou se domáhali ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, jenž dle jejich tvrzení dosud nerozhodl o podaném odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 27. 4. 1995, č. j. 1395/95, o udělení předchozího souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice na společnost Čedič Dobkovičky, a. s. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobce A. G. Service s. r. o. podal proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 27. 4. 1995, č. j. 1395/95, odvolání již za účinnosti nové procesní normy, která obsahuje institut na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce A. G. Service s. r. o. měl před podáním žaloby podle § 79 a násl. soudního řádu správního měl této možnosti využít. Skutečnost, že tak žalobce neučinil způsobuje nedostatek podmínek řízení ve smyslu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je k podání žaloby legitimován pouze ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Městský soud dospěl k závěru, že v této věci nejsou splněny jiné podmínky řízení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které jsou neodstranitelné, a proto odmítl žalobu věcně projednat.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce A. G. Service s. r. o. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel především nesouhlasí s restriktivním výkladem, který správní soud uplatnil při posuzování otázky nesplnění podmínek řízení s odůvodněním, že nedošlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků, které správní řád k ochraně proti nečinnosti poskytuje. S poukazem na ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu musí konstatovat skutečnost, že v projednávaném případě dosud nebylo Českým báňským úřadem jakožto ústředním orgánem státní správy rozhodnuto o podaném odvolání, ačkoliv jeho nadřízeným orgánem je pro tyto účely vedoucí tohoto ústředního orgánu státní správy. Z dikce zákona nelze předjímat, že se nadřízený správní orgán dozví o porušování lhůt pro vydání rozhodnutí, případně širší nečinnosti, pouze z podnětu účastníků řízení. Ze zásady dobré správy lze dovodit povinnost nadřízených správních úřadů (zejména ústředních) ke stanovení takového systému kontroly, jenž by zajišťoval, aby podřízené správní úřady předkládaly nadřízenému orgánu všechny věci, v nichž není dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí, a dále věci, u nichž si tyto orgány nejsou jisty povinností vydat rozhodnutí. Musí tedy existovat takový systém v rámci vnitřní struktury Českého báňského úřadu, že jednotlivé nadřízené úřady jsou informovány o důležitějších věcech podřízenými orgány a samy je následně kontrolují. Pokud takový systém neexistuje, lze samo jeho nevytvoření považovat též za nesprávný úřední postup. Vzhledem k tomu, že Český báňský úřad odmítl vydat správní rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 27. 4. 1995, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Český báňský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zrekapituloval stav projednávané věci s ohledem na sled úkonů, které byly uskutečněny při řešení písemného podání ze dne 6. 11. 2006 (odvolání stěžovatele). Poukazuje na skutečnost, že již Obvodní báňský úřad v Mostě ve svém stanovisku k dopisu stěžovatele konstatoval, že od vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu k převodu dobývacích prostorů ze dne 27. 4. 1995 uplynulo téměř 12 let. S ohledem na tuto skutečnost, jakož i na okruh účastníků uvedeného správního řízení, nelze písemnost stěžovatele ze dne 6. 11. 2006 považovat za odvolání, neboť napadené správní rozhodnutí je pravomocné a správní řád proti němu již neumožňuje podání řádného ani mimořádného opravného prostředku. Český báňský úřad sám přezkoumal toto písemné podání nazvané stěžovatelem jako „odvolání“ a posoudil jej podle jeho obsahu a v něm uvedených skutečností. Současně přezkoumal důvody, které stěžovatel uvedl a dospěl k názoru, který formuloval v písemné odpovědi stěžovateli ze dne 10. 4. 2007, č. j. 0421/07. Rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, přičemž v rámci tohoto přezkumu nebyly zjištěny předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí, což rovněž formuloval ve své odpovědi stěžovateli. Tvrzení stěžovatele, že žadatelem o převod dobývacího prostoru je převodce, tj. organizace, které byl dobývací prostor stanoven, není pravdivé. Poukazuje na ustanovení § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., které nepodmiňuje podání žádosti skutečností, že by tuto měl podávat převodce. Rovněž vyslovil nesouhlas s tvrzením, že řízení o žádosti bylo zahájeno z podnětu obvodního báňského úřadu. Rozhodnutí ze dne 27. 4. 1995, č. j. 1395/95, o udělení předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor vydal obvodní báňský úřad na základě žádosti společnosti Čedič Dobkovičky, a. s. ze dne

18. 4. 1995, která byla zaevidována pod č. j. 1395/95. Ve smlouvě o převodu dobývacích prostor Litochovice a Dobkovičky ze dne 6. 4. 1995 v bodě V. stanovila, že společnost Čedič Dobkovičky a. s., oznámí převod dobývacích prostorů na Obvodní báňský úřad v Mostě. Stěžovatel tedy jednoznačně projevil vůli k převodu dobývacích prostorů a skutečnost převodu oznámil prostřednictvím přejímajícího. Ostatně v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2000, č. j. 7 A 26/99 - 44, tento soud dospěl k závěru, že uvedené dobývací prostory byly řádně smluvně převedeny na společnost Čedič Dobkovičky a. s. Vrchní soud v rozhodnutí rovněž konstatoval, že rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu k převodu dobývacích prostor ze dne 27. 4. 1995 nabylo právní moci dne 20. 5. 1995. V této souvislosti je nepravdivé také tvrzení stěžovatele, že citované rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu nenabylo právní moci. S ohledem na tyto skutečnosti je proto přesvědčen, že podání odvolání proti pravomocnému rozhodnutí není s ohledem na ustanovení § 73 správního řádu (jakož i podle § 52 zákona č. 71/1967 Sb.), již možné. Žalovaný Český báňský úřad proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že předmětem smlouvy o prodeji státního podniku Kamenolom Dobkovičky ze dne 15. 1. 1995, uzavřené mezi Fondem národního majetku České republiky jako prodávajícím a společností A. G. Service spol. s. r. o. a Ing. L. V., jako kupujícími, byl převod práv a majetkových hodnot, jež sloužily k provozování jmenovaného státního podniku, přičemž soupis převáděného nemovitého majetku je blíže určen přílohou č. 1 uvedené smlouvy. Podáním ze dne 18. 4. 1995 požádala společnost Čedič Dobkovičky, a. s. Obvodní báňský úřad v Mostě ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona o předchozí souhlas k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice na akciovou společnost Čedič Dobkovičky, a. s, s tím, že převod se uskuteční na základě kupní smlouvy od Fondu národního majetku a následným vložením do akciové společnosti. Rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 27. 4. 1995, č. j. 1395/95, byl uvedené společnosti udělen předchozí souhlas k převodu jmenovaných dobývacích prostorů a toto rozhodnutí bylo zároveň společnosti Čedič Dobkovičky a. s. dne 4. 5. 1995 řádně doručeno. Součástí správního spisu je i smlouva o převodu dobývacích prostorů ze dne 6. 4. 1995 mezi předávajícím sdružením firem A. G. Servis spol. s. r. o. a Ing. L. V. a přejímající společností Čedič Dobkovičky a. s. Podáním ze dne 6. 11. 2006, které bylo žalovanému doručeno dne 4. 12. 2006, stěžovatel (spol. A. G. Servis s. r. o.) podal odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 27. 4. 1995, jímž vydal rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice na společnost Čedič Dobkovičky, a. s. V odvolání stěžovatel uvedl, že podává odvolání až nyní, neboť nikdy nebyl účastníkem řízení o vydání předběžného souhlasu s převodem dobývacích prostorů a neměl ani možnost využít svého práva coby účastníka řízení, přičemž za podstatnou považuje zejména skutečnost, že mu toto rozhodnutí nebylo nikdy doručeno. V důsledku absence řádného doručení proto nemohlo ani dojít k nabytí právní moci napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí obsahuje řadu procesních pochybení, odvolatel navrhuje, aby žalovaný k podanému odvolání rozhodnutí zrušil a zároveň přezkoumal, zda podané odvolání neodůvodňuje též jiný opravný prostředek. Na podané odvolání reagoval žalovaný správní orgán dopisem ze dne 10. 4. 2007, v němž zástupci

stěžovatele sdělil, že odvolání postoupil příslušnému správnímu orgánu (Obvodní báňský úřad v Mostě) usnesením ze dne 11. 12. 2006. Obvodní báňský úřad v Mostě v písemné reakci na podané odvolání ze dne 19. 1. 2007 stěžovateli sdělil, že napadené správní rozhodnutí ze dne 27. 4. 1995 nabylo právní moci dne 20. 5. 1995 a zákonné lhůty pro podání opravného prostředku již vypršely. Stěžovatel reagoval na toto sdělení obvodního báňského úřadu dopisem ze dne 1. 2. 2007, v němž zdůraznil, že s napadeným správním rozhodnutím nesouhlasí, neboť nebyl podán návrh na zahájení správního řízení a rozhodnutí mu navíc nebylo řádně doručeno. Tento dopis stěžovatel rovněž zaslal na vědomí žalovanému. Obvodní báňský úřad proto postoupil odpověď na poslední stěžovatelův dopis žalovanému, který v dopisu ze dne 10. 4. 2007 stěžovateli sdělil, že převod dobývacích prostorů na společnost Čedič Dobkovičky a. s. byl zcela v souladu se zákonem, včetně rozhodnutí obvodního báňského úřadu o udělení předchozího souhlasu ze dne 27. 4. 1995, přičemž toto rozhodnutí považuje za řádně doručené, jakož i pravomocné. Přestože stěžovatel nazval své podání „odvoláním“, napadené správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 5. 1995 a žalovaný je přesvědčen, že pravomocné rozhodnutí již nelze napadnout řádným opravným prostředkem. Žalovaný rovněž neshledal žádné důvody pro zahájení přezkumného řízení, ani pro zahájení obnovy řízení či vydání nového rozhodnutí. Stěžovatel a žalobce Ing. L. V. podali proti výše uvedenému postupu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, která byla Městskému soudu v Praze doručena dne 2. 7. 2007. V žalobě blíže popisují, že Ing. J. K. byl investorem celé privatizace, jejímž cílem bylo v budoucnu převést dobývací prostory, včetně souvisejících práv, na společnost Čedič Dobkovičky a. s., jejímž většinovým akcionářem byl právě Ing. K. Dále poukázali na ustanovení § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, v němž je upraveno podání žádosti o vydání předchozího souhlasu příslušným báňským úřadem. Namítají zejména skutečnost, že obvodní báňský úřad nemůže zahájit řízení o vydání předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor z vlastního popudu a především pochybení v doručování napadeného správního rozhodnutí, které nebylo doručeno oběma účastníkům řízení a nemohlo tak ani nabýt právní moci. Vzhledem k této skutečnosti proto dne 1. 12. 2006 podal stěžovatel proti tomuto správnímu rozhodnutí odvolání, o němž měl žalovaný rozhodnout v souladu s ustanovením § 60 správního řádu. Odvolací orgán však nerozhodl a dopisem ze dne 10. 4. 2007 vysvětluje nesprávnost podaného odvolání. Stěžovatel a žalobce Ing. L. V. však v takovém postupu spatřují nečinnost žalovaného správního orgánu, neboť teprve na základě rozhodnutí odvolacího orgánu se mohou domáhat soudní ochrany prostřednictvím žaloby podle soudního řádu správního. Navrhují proto, aby městský soud uložil žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci podaného odvolání. Městský soud odmítl usnesením ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 232/2007 - 60, žalobu věcně projednat, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel měl před podáním žaloby využít procesního institutu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, aby naplnil podmínky stanovené § 79 a násl. s. ř. s. Skutečnost, že tak nebylo učiněno, způsobuje podle názoru městského soudu neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť nebyly bezvýsledně vyčerpány procesní prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti.

V této věci se jeví spornou otázka restriktivního výkladu ustanovení § 80 a násl. správního řádu a s tím související splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání procesních prostředků stanovených k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud předesílá, že ochrana práv poskytovaná účastníkům prostřednictvím správních soudů vychází ze zásady subsidiarity, což v odůvodnění napadeného usnesení vyjádřil i městský soud.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, publikovaném pod č. 1683/2008 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedl, že *„nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ustanovení § 5 s. ř. s. a je pak pro jednotlivé typy žalob konkretizována v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Takovým prostředkem ochrany proti nečinnosti je ve správním řízení žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu.“*

Podle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu, nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu opatření proti nečinnosti může nadřízený správní orgán učinit i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájit řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

V řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje správní soud ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, což je v nyní projednávaném případě ke dni 15. 4. 2009.

Obecným vyjádřením zásady subsidiarity ochrany poskytované ve správním soudnictví je podmínka předchozího vyčerpání řádných opravných prostředků či jiných procesních prostředků nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Takovým prostředkem ochrany proti nečinnosti je ve správním řízení i žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu. Český báňský úřad, který je příslušný k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí obvodního báňského úřadu, je podle § 2 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., ústředním orgánem státní správy České republiky a nemá již žádný nadřízený správní orgán.

Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že se stěžovatel domáhal dostatečně zřejmým a jednoznačným způsobem vydání rozhodnutí o odvolání příslušným žalovaným správním úřadem, a že vyčerpal dostupné procesní prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Zástupce stěžovatele, účasten písemné komunikace s Obvodním báňským úřadem v Mostě, jakož i s nadřízeným žalovaným Českým báňským úřadem, zaslal vyjádření ke sdělení žalovaného ze dne 19. 1. 2007 na vědomí oběma uvedeným úřadům. V tomto vyjádření ze dne 1. 2. 2007 namítl, že dle jeho názoru není možné na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu reagovat pouze sděleními a nikoliv rozhodnutím příslušného odvolacího orgánu. Dále vytkl obvodnímu báňskému úřadu, že nepostupoval podle platných ustanovení správního řádu a spolu se stanoviskem nepředložil celý spis do 30 dní odvolacímu orgánu k rozhodnutí nebo do 10 dnů v případě, že by bylo odvolání nepřípustné nebo opožděné. S ohledem na obsah této písemnosti je zřejmé, že se zástupce stěžovatele domáhal, aby bylo o podaném odvolání řádně rozhodnuto. Další písemnost obdobného obsahu ze dne 8. 4. 2007 stěžovatel zaslal přímo Českému báňskému úřadu, v níž opět konstatuje, že není možné na podané odvolání reagovat pouze sdělením a nikoliv rozhodnutím. Uvedené písemnosti lze tedy podle jejich obsahu považovat za žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, které účastník může podle § 80 odst. 3 správního řádu využít.

V nyní projednávaném případě stěžovatel apeloval svými žádostmi o vydání rozhodnutí přímo na Český báňský úřad, jakož i na Obvodní báňský úřad v Mostě, aby bylo o jím podaném opravném prostředku řádně rozhodnuto. Stěžovateli se však požadovaného rozhodnutí nedostalo, neboť žalovaný správní orgán reagoval pouze písemnými sděleními. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že by bylo přepjatým formalismem v duchu podmínky vyčerpání dostupných prostředků k ochraně proti nečinnosti, lpět na podání žádosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu přímo předsedovi Českého báňského úřadu, aby ten uložil povinnost správnímu aparátu vlastního úřadu řádně rozhodnout o podaném odvolání. Jednalo by se tak nejvýše o formální naplnění litery zákona (§ 80 správního řádu), odehrávající se na ústředním orgánu státní správy a zaměstnávající jeho administrativní aparát. Příslušným správním orgánem k rozhodnutí o odvolání je Český báňský úřad, který by k žádosti o uplatnění ochrany proti nečinnosti uložil povinnost „sám sobě." Takový postup by byl zcela nelogický a ryze formální, bez skutečného poskytnutí ochrany práv účastníka správního řízení. Stížnost na ochranu proti nečinnosti na konkrétní subjekt podávaná k němu samotnému není stížností a obrana proti postupu konkrétního subjektu uplatňovaná u něho samotného není obranou. Stěžovatel tedy v projednávaném případě využil všech dostupných prostředků, které procesní předpis stanovuje k ochraně proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), když apeloval přímo na nečinný ústřední orgán státní správy, který doposud o opravném prostředku nerozhodl.

Výše uvedená argumentace plyne zejména ze závěrů vyslovených již v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2008, č. j. 62 Ca 39/2008 - 102, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1760/2009, v němž správní soud konstatoval následující právní závěry: *„Před podáním žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. proti nečinnosti správního orgánu, který nemá nadřízený správní orgán (in concreto: vedoucího ústředního orgánu státní správy, který má rozhodovat o opravném prostředku – rozkladu), není nutné využít ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu z roku 2004. I kdyby se žalobce (účastník správního řízení) domáhal toho, aby správní orgán sám sobě uložil povinnost „být činným" a ve vztahu k sobě samotnému její splnění kontroloval, a tím vyvolával dojem, že „sám sebe uposlechl", jednalo by se nejvýše o formální naplnění litery zákona. Nijak by se*

neprojevilo ve faktickém postěžování si na podřízený správní orgán a očekávání nápravy z pozice nadřízené autority, a tím skutečné pomoci žalobci (účastníku správního řízení), k níž má § 80 správního řádu z roku 2004 směřovat.“

Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že veškeré rozumně a smysluplně využitelné prostředky právní obrany před podáním žaloby na nečinnost stěžovatel vyčerpal a podmínky vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. považuje za splněné.

Městský soud však tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí a naopak stěžovateli v odůvodnění napadeného usnesení vytkl, že nevyužil veškerých prostředků k ochraně proti nečinnosti. Takovým postupem ovšem městský soud upřel stěžovateli právo na soudní ochranu a dopustil se odmítnutím žaloby nezákonnosti.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadené usnesení městského soudu z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

V tomto řízení městský soud přistoupí k meritornímu projednání věci, neboť podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., je splněna.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu